

Και τούτη η παραδοχή δεν αποτελεί νεόκοπο εφεύρημα κάποιας «ανεξάρτητης» αρχής, αλλά παγιωμένη κατάσταση στην Ελληνική Παιδεία, οποτεδήποτε βρέθηκαν αλλόθρησκοι ή αλλόδοξοι στα ίδια θρανία.

Το πνεύμα της ανεκτικότητας και του σεβασμού της διαφορετικότητας, που διείπε και διέπει την Ελληνική Πολιτεία και την Ορθόδοξη Εκκλησία, επέβαλε όχι μόνο την απαλλαγή ετεροθρήκων και αλλοθρήσκων από το μάθημα των Θρησκευτικών, ακόμα και αν επρόκειτο για Ρωμαιοκαθολικούς, με τους οποίους οι διαφορές στη διδασκόμενη ύλη ήταν ελάχιστες, αλλά προχώρησε, εδώ και δεκαετίες, στην ανάληψη από το Κράτος της δαπάνης για την πληρωμή θεολόγων για τα παιδιά των θρησκευτικών μειονοτήτων, όπου αυτές υπήρχαν.

Στη Σύρο, μάλιστα, από τη δεκαετία του 1960, υπηρετούν στα Σχολεία της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και ΡΚαθολικοί Θεολόγοι, στα οποία διδάσκεται έτσι και ένα άλλο μάθημα, αυτό του αλληλοσεβασμού και της αληθινής, της πραγματικής ανεξιθρησκίας· όχι αυτής, που επιδιώκει να εξαφανίσει τη θρησκεία, αλλά αυτής που σέβεται τους πιστούς κάθε θρησκείας!

Κανείς δεν περίμενε, βέβαια, ότι, 1800 χρόνια και περισσότερο, μετά την παύση των διωγμών, 180 χρόνια και περισσότερο, μετά την αποτίναξη της Τουρκοκρατίας και 18 χρόνια περίπου μετά την κατάρρευση των καθεστώτων, που οραματίζονταν το τέλος κάθε θρησκείας, θα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με παρόμοια κατάσταση... Ούτε λίγο, ούτε πολύ απαγορεύεται να μιλάμε για θρησκεία, αποτελεί «ευαίσθητο»(!!) προσωπικό δεδομένο, θέμα ταμπού, για το οποίο δεν επιτρέπεται να μιλάμε στα δημόσια Σχολεία.

Βέβαια, ο Ορθόδοξος Χριστιανός δεν «σπουδάζει» την πίστη του αλλά την βιώνει σαν μια προσωπική «πορεία προς Εμμάους», τέλος της οποίας είναι η τέλεια γνώση του Θεού. Αλλ' ούτε και μπορεί να υποστηρίξει κανείς με βεβαιότητα ότι το μάθημα των Θρησκευτικών εγγυάται τη δημιουργία σωστών Χριστιανών.

Στη σημερινή εποχή, όμως, της ριζικής ανατροπής της κλίμακας των αξιών, στην οποία το ανθρώπινο πρόσωπο ευτελίζεται, η ανθρώπινη αξιοπρέπεια υποβαθμίζεται και κατά την οποία οφείλουμε να διατηρήσουμε την Εθνική μας ταυτότητα, μέσα στον κυκλώνα της παγκοσμιοποίησης, το μάθημα των Θρησκευτικών, το κατ'εξοχήν μάθημα ηθικής ζωής, θα πρέπει, αντί να συρρικνωθεί, να βελτιωθεί και να διευρυνθεί, και για λόγους επιβίωσης εθνικής.

Το «εσώθημεν δια της Εκκλησίας», που βροντοφώναξε ο σοφός νομομαθής Νικόλαος Σαρίπολος στη Β' Εθνική Συνέλευση, το 1864, δεν ήταν μια στιγμιαία στιγμή έξαρσης θρησκευτικής, αλλά μια διαπίστωση σημασίας και ισχύος διαχρονικής.

Γιατί, κατά τον νηφάλιο ιστορικό Ν.Σβορώνο «...Η Εκκλησία παραμένει από τον ιε' ως το τέλος του ιζ' αιώνα η κατευθυντήρια γραμμή του Έθνους. Επικεφαλής της εθνικής αντίστασης σε όλες τις μορφές της... συμμετέχοντας σ' όλες τις εξεγέρσεις, ακόμα και διευθύνοντάς τες»!

Αυτής, ακριβώς, της Εκκλησίας τα δόγματα της πίστεως, την ιστορία και την διαχρονική προς το δούλο και ελεύθερο Γένος, σε πόλεμο και σε ειρήνη, συνεχή προσφορά διδάσκει το μάθημα των Θρησκευτικών, μεταδίδοντας στους νέους ηθική συνείδηση και αγνό πατριωτισμό.

Γι' αυτό και το μάθημα των Θρησκευτικών στα Σχολεία είναι-πρέπει να είναι, και αν όχι, να γίνει- όχι απλά ένα μάθημα γενικής θρησκευτικής παιδείας, αλλά ένα μάθημα, που θα δίνει το έναυσμα για εσωτερικές αναζητήσεις, αληθινός προς την πνευματική και ηθική καταξίωση οδοδείκτης.

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄